

0722 531 385

השבוע בקו

בן י"ג לפסח
בכשת רבים פתחה שלוחה חדשה
ענייני בר מצוה
מיוחד להודי בר מצוה:
בהיכל השבחות
שלוחה 7 < 9
מדרור בר מצוה שלוחה 4

להתהנות

גליזון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספה"ק מאור עינים (ויצא)

יום	מד"ה
ראשון	ועל כן קודם צאתו
שני	פרשת וישלח
שלישי	ויום תשעה באב הוא
רביעי	וזהו מה שכתוב ויאבק
חמישי	ועל ידי שליטתו ומלחמתו עד סוף הפרשה

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

פרשת משפטים תשפ"ה / גליזון שמ"ד

דוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בשבת קודש מאיר אורו יתברך, והעבודה להמשיכו ולהשתוקק אליו בכל השבוע

מבואר במדרש טעם שחרור העבד לאחר שש שנים בשמיטה, "כשם שבראתי עולמי לשהש ימים כך לא תעבוד את העבד יותר משש שנים" (שמות רבה ל, טו). ויש להתבונן מה טעם יש כאן.

בני ישראל מאוחדים עמו יתברך וחיים רק בו ובנועמו, ואינם שייכים לכל העבודות והמיצרים של העולם הזה. כמבואר בכתובים "אנכי ה' אלקיך - אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" (שמות כ, ב). "כי לי בני ישראל עבדים" (ויקרא כה, נה). כי כל מציאותו של יהודי היא רק לחיות ולהתדבק באור השי"ת.

ואמנם, כשיהודי נשתקע בעבודות וגשמיות העולם הזה ח"ו, אז ח"ו נעשה נפרד מהעבודות וההתקשרות של "אנכי ה' אלקיך". וכמו שאמרנו (יומא פו) "עבר ושנה נעשה לו הכיתר" - "אויפגעבינדן". אך מכל מקום כתוב "קול גדול ולא יסף" (דברים ה, יט), ומתרגם אונקלוס "לא פסיק", כי הקשר אינו נפסק באמת, ויכול היהודי לעורר את ההתקשרות מכל מקום.

והנה, שבת קודש הוא היום אשר בו מאיר השי"ת את אורו, ואין כל כך ההסתר של העולם הזה, ולכן בשבת קודש "על מנוחתם יקדישו את שמך" (נסח התפילה), ואז יאירו באורו יתברך.

אמנם אין המטרה שרק בשבת קודש יאיר האור, אלא שממנו יקחו ויאירו לכל ימי החול אשר גובר ההסתר, וישתוקקו אל האור שבשבת. וזהו ביאור "חמדת ימים אותו קראת" (נסח התפילה), ששבת קודש הוא החמדה של כל ימים.

וזהו ביאור "כשם שבראתי עולמי לשהש ימים כך לא תעבוד את העבד יותר משש שנים". כי גם ענין שחרור העבד בשנה השביעית הוא כדי שישבול מעבודת עולם הזה ויחיה את עבודתו יתברך, כמו שפירשו ז"ל "עבדי הם ולא עבדים לעבדים" (קדושין כג.). ולכן אמרה תורה "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חינם" (כא, ב), שבכל שש השנים יתקשר לשנה השביעית, שלא יפרד מהשי"ת.

ולכן העבד שאמר "אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי" (כא, ה), ואינו חפץ במנוחה מן העבודות להתקשר בהשי"ת, וגם לא התקשר בשנות עבודתו לאור השנה השביעית שהרי אהב והתקשר בגשמיות העולם הזה, ולכן "והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצה אדוניו את אוננו", אשר עדים הם על מה שנאמר במתן תורה ויצאת מצרים (עין רש"י) "אנכי ה' אלקיך", "כי לי בני ישראל עבדים", שאנו מאוחדים עם השי"ת ויצאנו מעבודת העולם הזה. כמבואר.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ה; הרעה והדיבור שע"ז

מקודש לעילוי נשמת
הרב החסיד ר' **אליהו ב"ר שמעון הכהן** זכרונו ברכה
מליכ"ב ישיבת הסוסי
הא"ח ח' מרת **רבקה** בת ר' **נתן** עלייה השליש
מליכ"ב ישיבת הסוסי
נודת בני ירידתו החשוב הרב ח' **אברהם יעקב שטיינבערג** שליט"א
ובני ירידתו החשוב הרב ח' **שמעון שטיינבערג** שליט"א תשס"א תשס"ב בית התיכון

דיבורי חסידות עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

אתה כאן או בחוץ? כשהאדם רק נכנס בחיצוניות לבית הכנסת, והוא מסוגל לצאת כל רגע עבור סידור כלשהו, הוא לא שם

שבאותו הרגע שהניח את היריד בצד, הוא כבר הגיע לקוזמיר. הוא לא היה צריך לפסוע אפילו פסיעה אחת, ופתאום הוא היה אצל הרבי. כך גם בתפילה, בתורה, ובכל מצוה, שכל עוד שהמחשבה מצויה בחוץ ואינה ממוקדת פנימה - נמצאים בחוץ. אבל באותו רגע שמסווג את הדעת מכל מה שבוהץ, מיד נמצאים בפנים.

להיות בתוך

הוא מעשה אצל הרה"ק הרש"ב מליובאוויטש זי"ע, שהיה מתוועד לעתים נדירות, ובאותה התוועדות נדירה החסידים איזו לשמוע את שיחות קדשו כמה שיותר. לכן כשינגנו בשעת ההתוועדות, החסידים שרו מהר, כדי שהרבי כבר ידבר שוב... לאחר הניגון אמר הרש"ב שאין זו הדרך, כי אם מנגנים - צריכים להיות עכשיו בתוך הניגון. עכשיו כאילו אין שיחה. מה שעושים - צריכים להיות בתוכו. והורה הרש"ב לשיר שוב את הניגון, הפעם באיטיות...

והיסוד הזה נכון בכל מה שיהודי עושה בעבודת השי"ת, שהוא צריך להיות בפנים. זה נוגע בתורה, בתפילה, זה נוגע כשיושבים חסידים בחבורה, זה נוגע כשבאים לטיש בצל הקודש, ובכל מקום. אם אתה לומד עכשיו, אל תחשוב עכשיו ממה שאתה צריך לעשות אחר כך. אם אתה נכנס לתפילה, תדע שעד אחרי "עלינו לשבח" אין עכשיו שום דבר בעולם. כל מלאכתך עשויה. כשאדם יוצא ונכנס ומסדר דברים תוך כדי החבורה, התפילה, התורה וכל מה שהוא עושה, הוא לא מחובר. כללו של דבר: כדי להיות מחובר להשי"ת, אי אפשר להסיח את הדעת ולשוטט בכל דבר 'וגם' לזכור מהשי"ת. צריכים להיות ממוקדים ושקועים בדביקות השי"ת. אחרת אין זה חיבור אמיתי.

אך כאן נדרש לתת הבהרה ברורה, שבל ייחלש לבו של אדם כאשר רואה שמחשבתו משוטטת בכל העולם ושוב ושוב הוא צריך לאסוף את המחשבות מפזזור. כי אין זה חסרון כלל וכלל. הרה"ק מקוזמיר לא התכוון לכך שלחסידי לא תעלה מחשבת יריד בהיותו בצל הקודש, כי זוהי כבר מדרגה. מה שדרש ממנו הרה"ק, היה שהוא לא ישאר מלכתחילה עם רגל בחוץ, שהוא לא יהיה מלכתחילה שרוי ביריד. אבל כשהאדם נכנס להתפלל ומשאיר הכל מבחוץ, ופתאום מטיילות לו המחשבות - אין זה אומר שהוא בחוץ (וזה בכלל יסוד במחשבות זרות של כל החמירו בהן חז"ל, שאין המדובר כאשר עולה מחשבה מבחוץ, אלא דווקא בהשי"ת המחשבה והתעסקות בה. כי כל דבר שבא מבחוץ, אין זה האדם עצמו, ועבודתו רק לדחות את המחשבה. וכידוע). וכאמור, גם קל מאוד לחזור ולהיכנס בפנים - במחשבה קלה של היסח הדעת, נכנסים שוב.

כה מספר בקדשו הדיברי ישראל:

"מעשה שהיה כך היה: חסיד אחד מחסידי אא"ז [הרה"ק ר' יחזקאל מקוזמיר] זצוק"ל, פעם אחת ביום חמישי נפל לו חשק בלבו שיסע לאא"ז ז"ל על שבת כדרכו, ובתוך כך נפל במחשבתו, היות ביום שלישי הוא יריד בעיר הסמוך, וצריך ליסע על היריד עם מסחרו, ופן לא יוכל לקבל פרידת שלום מיד ביום ראשון, אזי לא יוכל להיות על היריד. חזר ואמר בלבו: אסע בלא פרידת שלום.

"וכשבא לאא"ז ז"ל בערב שבת לקבל שלום, נתן לו שלום ופטר אותו מיד לשלום, ואמר לו: סע לביתך כי לא תאכל אצלי שבת.

"הבין החסיד שראה ברוח הקודש מה שבלבו, ואמר לו: רבי, אין צריך לי היריד. אמר לו: אם כן, תאכל אצלי שבת. ואמר אז התורה הג"ל 'עלה אלי ההרה והיה שם'..."

לא מספיק להיכנס, צריכים גם להיות

מהי אותה התורה שאמר אז הרה"ק מקוזמיר? הנה לנו בלשון קדשו של נכדו הדיברי ישראל:

"עלה אלי ההרה והיה שם. הקשה אא"ז זצוק"ל אומר 'והיה שם' כמיתור. אם הוא כבר עלה להר, הוא בטח נמצא שם. למה צריך להוסיף ציווי להיות שם?

ואמר, כגון למשל מי שהוא אצל רבו, אם ראשו ומחשבתו בביתו, הרי הוא כאילו אינו שם כלל אצל רבו. זהו שנאמר עלה אלי ההרה 'והיה שם' דייקא כאמור. עכ"ל. והיינו כנודע מכתבי הבעל שם טוב ז"ל, מקום שהמחשבה של אדם מגעת שם הוא כולו. עיין שם והבין. חסיד שבה רבו וראשו בבית, הוא לא אצל רבו... לכן כשהחסיד הזה כבר חשב מהיריד, והיה לגמרי עם רגל בחוץ (גם המחשבה על אי פרידת שלום, עושה את כל הנסיעה לעראית, כי הוא יכול לעולם כל רגע), הרה"ק מקוזמיר אמר לו: אל תהיה כאן כי אתה לא כאן.

ונסיעה לרבי היא רק דוגמא אחת, כי הדבר הזה שייך בכל מצוה ועבודה. בכל מצוה באשר היא, לא מספיק "עלה אלי ההרה", אלא נדרש גם "והיה שם". צריכים להיות שם בפנימיות. כשהאדם רק נכנס בחיצוניות לבית הכנסת, והוא מסוגל לצאת כל רגע עבור סידור כלשהו, הוא לא שם. כשהמחשבה והפנימיות לא ממוקדת, כשהאדם לא מחובר למה שהוא עושה, זהו בעצם כמו שהאדם מחוץ לבית הכנסת.

הבשורה הטובה היא, שהדרך מאוד קצרה להיכנס. צריך בסך הכל להיכנס במחשבה. כמו אותו חסיד קוזמיר,

ערך אמיתי

מהיכן נובע הזלזול בזולת? מהו הערך האמיתי שלנו, והאם הוא מעצמנו? מה המעלה המיוחדת שבכל אחד?

אברהם יצחק: זה זמן רב אני נבוך בנקודה מסוימת. כבר שמעתי כמה פעמים על ענין 'ביטול היש', הבנתי שאני צריך להכניע את עצמי ולא להסתכל על עצמי כמרכז העולם, בקיצור 'זיך אוועק לייגן'. המבוכה שלי היא איך - אחר הכל - אסתכל באמת על עצמי? מה אני 'כן?' וואס בין איך יא?

משפיע: אתה מדבר במילים גבוהות... 'ביטול היש'... וכי יש לך מושג איזו מדרגה גדולה היא זו? הרי חסידי קמאי התייגעו על זה שנים על גבי שנים, ויש בעבודה זו עצמה הרבה הרבה מדרגות ושלבים בלי סוף. נראה לך שאתה כבר שם?

אברהם יצחק: ריכטיג. ברוך ה' אני לא כל כך 'בעל דמיון', ואני יודע ומאמין שיש בזה הרבה מדרגות, אבל בכל זאת יש איזה חלק שדורשים ממני, ואני רוצה להבהיר לעצמי מה הוא.

כי הרי בשעה שמתעורר בי קנאה או שנאה הרי נדרש ממני לבטל את ישותי, ולחשוב ולשנן לעצמי שאני לא מרכז העולם, ועלי להתבטל בפני לאחרים. וכאן בנקודה זו אני מרגיש נבוך, כי זה נראה כאלו אני מאבד את המציאות העצמית שלי... כאלו רק השני חשוב ויקר ואילו אני לעצמי סתם אפס גמור. ובכלל גישה זו נראה לי קצת מדכאת, ומחלישה את השמחה.

משפיע: האסט גוט געפרעגט. רבים וטובים נבוכים בענין הזה. אני הנחה שאתה שואל על כך, וצריך אכן לבלב נקודה זו על קצה המזלג.

ממה אתה מרגיש טוב עם עצמך?

משפיע: מהיכן נובעת הרגשה של אדם המזלזל בשני, או מרגיש עליונות ומעלה על חבריו? השורש הוא אז א מענטש פילט זיך גיט מיט זיך. הוא מרגיש טוב עם עצמו, הוא מרגיש חשיבות בפעולותיו ובמעשיו, ומרגיש שעובד על עצמו כראוי, ופחות או יותר הוא מתעלה והולך בדרך הנכונה, וכל זה נותן לו הרגשה טובה ומנופחת המביאה אותו לזלזל בכל פעם כשהוא נפגש באחד המערער את הרגשת הסיפוק הזה - כשהשני אינו מחשיבו כראוי, או סתם כשהשני עולה ומתעלה יותר ממנו. וגרוע מזה הוא כאשר רואה אחד העומד בדרגה פחותה ממנו, הרי שוודאי יהיה ראוי לזלזל בעיניו.

אברהם יצחק: אסור לאדם להרגיש טוב עם עצמו? הרי כדי לפעול ולהתעלות צריכים דחף והרגשת סיפוק, דאס גיט דאך די שטיפ. מה אם כן הטעות?

משפיע: השאלה במה הוא מרגיש טוב עם עצמו? מה נותן לו את הסיפוק והדחף? כי אם תתבונן תראה שעיקר הדחף והסיפוק שלו הוא מצד מה ש'הוא' עושה, ומצד מעלות פרטיות וקטנות שיש בו, כל מיני חילוקים קטנים שיש בו ואין בחבירו - נקודות זעירות ממש ביחס לערכו האמיתי.

אברהם יצחק: רגע רגע, איך הער דא נייע זאכן. יש ערך אמיתי ויש ערך שאינו אמיתי? אם המעלות שלי הן לא ערכי האמיתי - מהו כן הערך האמיתי?

משפיע: בא ואומר לך את הערך האמיתי שמצד זה אנו שווים כולנו כאחד. המעלה האמיתית שלנו היא שאנו בני אברהם יצחק ויעקב, ואנו העם הנבחר שבחר בנו קל ונתן לנו את תורתו ומצוותיו, ואנו

ראשו ורובו, ובמקום להעריך את ערכו האמיתי, הוא עסוק בדברים של מה בכך, ושהם גורמים לו להסיח דעתו מערכו האמיתי.

הנמשל לכך הוא, שהן אמנם האדם עושה ומקיים תורה ומצוות לרוב, אבל לעומת המעלות הנפלאות אשר חנן אותו השי"ת, כל עשיותיו פעולותיו ומעלותיו כאין ואפס. וכל כמה שיתעסק האדם בהן הן גורמות להסיח דעתו מהמעלות האמיתיות שלו, והן המה הגוזלות ממנו את שמחתו האמיתית בה' אלקיו.

אברהם יצחק: כיצד ייתכן לומר על העשיות שלי שהן חסרי ערך. הרי מדובר בתורה, מצוות, דברים שבקדושה שאין קץ לערכם. אי אפשר לזלזל בהם בשום אופן, הרי הם חשובים מאוד.

משפיע: אבל מי נתן להם את החשיבות? למה כל פעולה קטנה שלך עושה רושם גדול כל כך? למה כל מצוה מדבקת אותך בהשי"ת ומנוענת את כל העולמות? הרי הכל מצד הבורא שהחשיב את פעולותיו, והוא ורק הוא עשה אותן יקרי הערך, ולא מצד עצם הפעולה שלך, שהיא כשלעצמה פעוטה מאוד מאוד ביחס לערך הגדול שמחשיב אותה הבורא ברוך הוא.

המעלה שלך: התפקיד

אברהם יצחק: אם כן נמצא בעצם שאין לי שום מעלה מיוחדת כלפי אחרים? אין בי שום דבר שאין לאחר?

משפיע: התפקיד! יש בך תפקיד ושליחות מיוחדת שאף אחד אינו יכול לעשות במקומך, כי הרי כל אחד נשלח בשליחות ותפקיד מיוחד שאין ביד חברו למלאות. ולכן יש לכל אחד חביבות מיוחדת כבן יחיד לאבינו שבשמים, ולכן אוהב כל אחד את עבודתו וסגנון כוחות נפשו שניתנו לו בשביל לעשות את התפקיד שמצפה ממנו הבורא יתברך.

כלומר: (א) אמנם בוודאי שיש לכל אחד מעלה מיוחדת שאין לאף אחד בעולם, אולם (ב) המעלה הזו אינה מצד עצמך שיש בה כדי להתגאות בה, אלא חביבות ותפקיד שהטיל עליך השי"ת, ומצד זה (ג) אין שום חשיבות של אחד על חברו כי כל אחד הוא בן יחיד לאבינו שבשמים וחביב כבן יחיד, ולכל אחד יש שליחות ותפקיד מיוחד.

אברהם יצחק: אבל דא עקא, בזה גופא אני מסתבך. כי אני מרגיש שאני עושה את תפקידי כראוי, ואילו הוא אינו ממלא את תפקידו כראוי.

משפיע: קודם כל, מי אומר שהוא אינו עושה את התפקיד שלו? וכי מדדת אותו? יודע הנך כמה ניסה וכמה התייגע? תאר לעצמך שאחד ייגש אליך ויגיד לך באיזה ענין הרפוי אצלך שלא עשית בענין הזה כלום! הרי תזדעק ותספר לו כמה כבר יגעת וכמה ניסית וכמה השתדלת, וכמה כבר התקדמת בענין. וכך גם חברך, יש להניח שהוא כבר התייגע והתקדם במצבו הרבה יותר ממך!

אבל זה לא עיקר התשובה. כי התשובה העיקרית היא, שכל מה שאתה רואה את חסרונות חבריך נובע מכך שאתה מודד אנשים לפי הפעולות שלהם, ולא לפי ערך קדושת נפשו וחביבותו האמיתית והיקרה, שבזה הוא שווה עמך ממש! כי אפילו אם נניח שחברך אינו ממלא את תפקידו כראוי, הרי כאמור, לגבי עצם הערך והחביבות שיש לו, שהיא גבוהה באין ערוך לגבי ערכו הנוכחי, הוא שווה אתך ממש.

אחוזים ודבוקים בשמו הגדול, ואנו זוכים שהשי"ת ישרה שכנתו בנו, וכל פעולה ודיבור של יהודי מנוענע את כל העולמות כולם, וכל הבריאה כולה עליונים ותחתונים כולם מצפים לעבודה של יהודי - כי הוא **תכלית הכל**. מחשבות הללו מביאות בלב האדם שמחה עצומה ונפלאה, וממלאות את כל כולו בגיל ורנן על שזכה להיות יהודי, ושזכה ללמוד תורה ולקיים מצוות בכל רגע ורגע, ואין מאושר ממנו עלי אדמות.

אם תסתכל טוב, תראה שכל המעלות שמניתי כאן, **נאחזו לא עשיו מאומה** כדי לזכות לזה, כי הן מעלות שנתן לנו השי"ת בטובו ורוב חסדו ואהבתו אלינו. ועדיין כל מי שמתבונן בזה מתמלא לבו בשמחה וסיפוק עד אין קץ, כי באמת אין שום מעלה יותר מזה, ואין שום חשיבות וחוזק בעולם יותר מזה.

נמצא מכל זה שהחשיבות שלך היא לא כי אתה עושה, ולא לפי מה שאתה עושה. חשיבותך היא מציאות קיימת ויציבה, יש בך אוצר קיים החשוב כשלעצמו, עוד הרבה לפני שהתחלת לעשות פעולה אחת בחייך. כי מעלות אלו היו בך כשעוד היית תינוק עולל בעריסה.

איזו מציאות היא אם כן להתפאר בדברים כאלו? כי אם אמנם היתה חשיבותך רק מצד מה שאתה עושה, ומצד התכונות והמעלות הפרטיות שיש בך מה שאין בחברך, היה שייך אולי שתתפאר ותתגדל כלפי זולתך, אבל הרי כל מעלות פרטיות אלו הן כאין וכאפס כלפי המעלות האמיתיות שיש בך עצמך - ומעלות אלו יש בחברך ממש כמו שיש בך!

לשנן את הערך האמיתי

אברהם יצחק: אני מתבונן בעצמי איך באמת יכולה להיות טעות כזו? הרי הדברים פשוטים מאוד, ובמעט קט התבוננות אני רואה שכל דבריך נכוחים וישרים. ולמה אם כן אנו נתפסים לחלקים הפרטיים הקטנים הללו?

משפיע: נו, מה אתה חושב?

אברהם יצחק: כנראה שהפרטים הללו נראים ונגלים לעין. כי זה שאני פועל ומתייגע וההישגים שאני מקבל כל זה נראה בחוש לעיני בשר, ואילו שאר המעלות האמיתיות והגדולות, הגם שהן האמת, עדיין אינן מורגשות ונצרכות לאמונה.

משפיע: אכן, וזוהי העבודה שלנו! להחדיר את אמונתנו פנימה. לחזור ולשנן את המעלות האמיתיות, עד שנרגיש בחוש כמה מוזר ומשובש הוא להתפאר ולהתמקד בחלקים פרטיים אשר לעומת המעלות האמיתיות הם קטנים וזעירים.

אצייר לך **משל פשוט לזה:** תאר לעצמך מנהל של מפעל גדול המייצר מאשינען יקרים ונדירים הנמכרים בכל העולם כולו, וכאשר אתה פוגש אותו ושואל אותו מה מעשיו ומה מעלותיו הוא מציג ומתפאר בפניך שיש לו אוסף גדול של עשרות עטים ועפרונות ממינים שונים שיש ברשותו עוד מימי ילדותו... אתה מסתכל עליו ואינך יודע אם לצחוק או לבכות. והמשך לתאר לעצמך שהנך עוקב אחר סדר יומו, והנך נדהם לגלות שזו לא בדיחה, כי הוא באמת עסוק בשטויות אלו

רעוא דרעוין

למה תכלית הגילוי של קדושת השבת הוא דווקא במנחת שבת? ואיך זה מסביר את מה שסועדים את סעודה שלישיית דווקא בביהמ"ד ולא בבית? ולמה אין מרבים במעדנים בסעודה זו כבשאר הסעודות?

האשה החומריית תתעלה ותתרומם ותמשך אחר האישי הרוחני, ואז יוכל להשפיע בה מלא חופניית קדושה ואלוקות, (והוא כאשר גם הגוף תתענג מנשמת...). וכבר נתבאר במאמרים הקודמים שבאופן כללי שני מדרגת אלו הם סוד הייחוד של ליל שבת, ולמעלה מזה הייחוד של יום השבת, (אלא שכמוכן בני עליה יזכו כבר בליל שבת לקדושה נפלאה מאוד הרבה יותר מאשר אצל אנשים פשוטים ביום השבת, ואצל בני עליה גם ליל שבת וגם יום השבת שניהם הם בבחי' זכור, אלא ששיל שבת הוא 'שמור שבוכור' ויום השבת הוא 'זכור שבוכור', לעומת אנשים פשוטים שניהם בבחי' שמור; 'שמור שבשמור' וזכור שבשמור).

השאלה הגדולה היא אם כן מה קורה בסעודה שלישיית? אם הכלי לקדושת שבת הוא איש וביתו, למה בסעודה השלישית איננו זוקקים לכלי הזה כדי לזכות לאור העליון? ובאמת גם כלפי חיבור גוף ונשמה, הנה מבואר בוזה"ק שסעודה שלישיית אפסר לצאת בדברי תורה, ובכלל המנהג לא להרבות במעדנים בסעודה זו, והרה"ק רבי צדוק מלובלין ז"ע כתב שלכן נהגו לומר בסעודה זו אלקותינו סעודתנו לאחר גמר האכילה, להורות שעיקר הסעודה הוא בזמירות וכוולו לה, ודלא כשאר סעודות שבעיני נמי לכם, וצ"ב מה נשתנה?

ג **מי כא-ל? ישורון!** ולבו לעומק העניין נקדים דבר נורא שמצינו במדרש (בראשית רבה ע) שדורשים שם את הפסוק (דברים לג כו) "אין כא-ל - ישורון", באופן זה אין כא-ל - אין שום אחד מהנבראים שהוא כהשי"ת, אבל מי כא-ל - ל? ישורון - ישראל סבא! שעיקב אבינו שונה מכל שאר הנבראים והוא כביכול כא-ל, (ועיין מגילת יח), ומבאר שם במדרש 'מה הקדוש ברוך הוא כתוב בו (ישעיה ב. ז) "ושגבתי' לבדו", אף יעקב 'יורונו יעקב לבדו' (בראשית לג. כח). והיינו שמה שמצינו 'אף טוב היות האדם לבדו', שדווקא על ידי העזר כנגדו ישרה אור אלוקותו על האדם, כי האדם לעצמו הוא בעל גבול ואין יכול לקבל את אור אין סוף הבלתי בעל גבול, הרי אין זה נוהג ביעקב אבינו, כי יעקב אבינו הגיע למדרגה שגם עליו לבדו ישרה אור אין סוף ביה.

וכי תימא איך אפשר כדבר הזה, הרי האדם הבעל גבול אין ביכולתו להכיל ולקבל את אור אין סוף הבלתי גבולי, והתירוץ הנורא בזה הוא שהמדרש בא ללמדנו שעיקב אבינו עצמו כביכול אינו בעל גבול, ולכן יכול כביכול הוא לבדו להכיל ולקבל את אור אין סוף הבלתי בעל גבול, ומה הקדוש ברוך הוא כתוב בו 'ושגבתי לבדו', כי הקב"ה הוא אחד יחיד ומיוחד אין סוף ביה"ו וש"ס, וש"ס בעצמותו, ואינו צריך לסייע משום נברא ושום כח לא מהעליונים ולא מהתחתונים, כן כביכול גם יעקב אבינו התפשט לגמרי מגופו ומכל כוחותיו המוגבלים, והתחוק בה' בביטול הגמור ובמסירת נפש, גם כשאינו מקבל שום סיוע משום כח נברא, לא מבחוץ; ממשפחתו ואהביו, ולא מבפנים; מכוחות שכלו ונפשו, אלא באמונה פשוטה, (ועיין 'אהבה ישראל' פ' ושלח), ובה יצא מגדרו בעל גבול עד שכביכול יכול הוא בעצמו ולבדו להיות כסא ומרכבה לאור אין סוף ביה, כי בלתי בעל גבול יכול להכיל ולקבל את הבלתי בעל גבול.

ומדרגה נוראה זו ירשה הוא לנו מיעקב אבינו, ובכל אחד מישראל טמון בפנימיותו כח מסוי"ן עד בלי גבול, גם כאשר יותר לבדו, ולא יהא לו שום עזר וסיוע, מ"מ יתחוק באלקיו באמונה פשוטה ותמימה, וראוי ישירא אור אלוקותו עליו לבדו, ובמנחת שבת שעליה נאמר 'והאכלתיך נחלת יעקב אביך' (וכברש בוזה"ק), מפניע מתוכינו כוחו של אבינו הזקן, כח הייחוד כח המסי"ן בהתפשטות מכל כוחות הגופניים והגשמיים המוגבלים, (וזהו סוד מה שדרשו חז"ל 'והאכלתיך נחלת יעקב' - נחלה ללא מצרים' בלתי מוגבלת), עד כי ישרה אור אלוקותו עלינו לבדו, ונתענג מה' לבדו מיניה וביה ללא שום הארה וכח מבחוץ.

ה **זעיר אנפין** אלא שמה שאנו צריכים לדעת, שכח זה אינו מתחיל בגיל שבעים או בזמן רעוא דרעוין, כי אם יהודי זוכה לזה בגיל שבעים ובעת רעוא דרעוין, זה אומר שזה חלק מצמצם המהות שלו, שזה נמצא אצלו כל הזמן, וגם תחת הזקן השחור שלו מונח ומלושב זקן לבן, כי גם בצעירותו כאשר מידותיו בכל תקופם, מ"מ תוכס רצוף אהבה ויש ביכולתו לעדן מידותיו ולהשתמש בהם לכבוד השי"ת כחומר ביד היוצר.

ובאמת גם ליל שבת יומו, כשאנו זוכים לקדושתה בכח הייחוד על ידי שאנו בבחינת 'שי"ס' הוא ג"כ דווקא מכח הייחוד והאחדות העצמי הטמון בתוכיותו, כי הרי אמרו חז"ל 'אין שלום לרשעים', כי הרשע גם כאשר יהיה עם זולתו כל מחשבתו על עצמו והתועלת העצמי שיצא לו מזה, עד שאפשר לומר שגם כשהוא עם חבריו הרי הוא לבדו, ורק האדם מישיראל שתוכו רצוף ביטול ומסוי"ן, לכן גם כשעדיין אינו יכול לגלות את פנימיותו בשלמות, מ"מ בכח הייחוד כאשר יתחבר עם זולתו יצא מישויותו ועצמותו ויחשוב על זולתו, עד שיהא כאן יחוד וחיבור וישרה השי"ת בין שניהם.

וזה הטעם שסעודה זו מכוונה 'זעיר אנפין' שזעיר' הוא מלשון צמצום וגבול, והוא סוד שם המידות שצמצם השי"ת בעולמו, ולכאורה הרי בזמן זה אנו מתפשטים מכל מידה וגבול, אלא שעל ידי שאמר עצמיות פנימיותנו מתגלה איך שגם גופותינו ומדותינו המוגבלים קודש הם, והם צמצומים קדושים המגלים אור אין סוף, ולכן כל מהותנו ומדותינו קודש, וזה מה שאיתא בוזה"ק על סעודה זו 'זעיר אנפין' דהוי שלמותא, שבסעודה זו מתברר שלמות מידותינו וגופותינו וכוחנו המוגבלים שאינם מוגבלים בעצם, אלא הם עצמם צמצומי רצון ואהבה בביטול הגמור, ולכן כל מהותנו קודש, וכיעקב אבינו שקראו הקב"ה 'קל'.

מענדב מתוך שיעורו הקבוע של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

א פסגת השבת לפסגה של שבת מגיעים במנחת שבת, זמן רעוא דרעוין, המוגדר ב'סעודה שלישיית דווקא בביהמ"ד ולא בבית?' וזמן רעוא דרעוין, המוגדר ב'סעודה שלישיית דווקא בביהמ"ד ולא בבית?' וזמן רעוא דרעוין, המוגדר ב'סעודה שלישיית דווקא בביהמ"ד ולא בבית?' וזמן רעוא דרעוין, המוגדר ב'סעודה שלישיית דווקא בביהמ"ד ולא בבית?'

ובמשך הנוסח, מזכירים שבחם של ישראל ומדרגתם המאיר ומתגלה בזמן נורא זה, ואומרים 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ', כי יחודו ואחדותו ית' המאיר במלאו תוקפו בזמן גדול זה, מתבטא ומתגלה בנשמות ישראל באופן מיוחד בזמן זה.

וידוע שכח הייחוד הנמצא בפנימיות נפשות בני ישראל הוא המביא אותנו לייחד שמו ב"ה באהבה, ולמסור נפשנו על קדושת שמו ית', ובלבד שלא לכפור ח"ו בייחודו ואחדותו ית', ולכן בזמן קדוש זה, זמן גילוי יחודו ואחדותו ית' למתעוררים פנימיות נפשיותיהם של ישראל בתבעתו של האהבה למסור רוחם ונפשם אל השי"ת, ומוכנים ומזומנים - ורוצים ומשתוקקים - למסור נפשם על מזבח האהבה ובלבד שלא לכפור ח"ו בייחודו ואחדותו ית', ולא להינתק ח"ו מהשי"ת, ולכן מסיימים את הנוסח המיוחד של תפילת מנחת שבת, בלשון 'כירוב בניך וידוע כי מאתך היא מנוחתם, ועל מנוחתם יקדישו את שמך', שבעשה זו מתעוררים בני ישראל לקדש שמו ב"ה באהבה ולמסור נפשם אליו ית', וכדאיאתא מהאריז"ל לכוון בתבנית אלו למסור נפשנו על קידוש השם.

וקדושה זו המתגלה במנחת שבת שונה לגמרי מבחינת הקדושה שנתגלה בזמני השבת שמנהג ישראל לערוך בבית באופן קדושתו ית' אלינו בדרגות שונות, ואנו דבקים ומתענגים בהם, הרי עתה במנחת שבת, אנו עצמינו מתאחדים באלוקותו ית', ואור אלוקותו מאיר מתוכנו ומינהמתנו, בבחינת קוב"ה ואורייתא וישראל חד, ואנו מתענגים מיניה וביה באור אלוקותו שבעצמותנו.

ב **תיקוני הבית בשבת** ומצינו שינוי בהנהגה המעשית בסעודה זו משאר סעודות שבת, שבושנה משאר הסעודות שמנהג ישראל לערוך בבית באופן של זבח משפחה כאשר בני הבית מסיבים יחד סביב לשולחן, הרי שסעודה זו נהגו חסידים לערוך דווקא בביהמ"ד עם חברים מקסיבים ולא עם בני הבית.

ונהגה מה שעורכים סעודות השבת בבית יחד עם בני הבית, אינו דבר מקרי וטכני, שהיכן יערוך שולחנו, אם לא בביתו! אלא הוא ענין מהותי מאוד בקדושת השבת, והוא מעין מה שחבאנו במאמר הקודם מדברי המדרש שכל מילי דשבת כפול, כי רק באופן של שנים המתייחדים ויכול לשרות אור השבת שהוא האהרה אלוקי בלתי גבולי על האדם הבעל גבול, ולכן מתיקוני השבת הוא לתקן ביתו ובלבד בה, (הראשון שבת קטן: שני מלאכי השרת מלין לו לאדם בניש מבית הכנסת לביתו וכו'), וכשלא לביתו ומצא נר דלוק ושולחן ערוך ומסחו מצועת, והאריכו בוה הפוסקים, וכן נר שבת הוא משום שלום ביתו כדאיאת שבת כגז), ואז הוא 'זכור ושמור' שהוא איש וביתו' כלולים יחד, ואור השבת אור השי"ת ישרה עלינו, (וידוע שביחודו אשתו ועיקר הבית היא האשה, ולכן דווקא אשה נשואה מדליקה נרות שבת, ומדליקה שתי נרות כנגד זכור ושומר שעליהם רומים הבעל והאשה).

ואיתא בספד"ק שגם הנשמה והגוף הם בפרטיות בסוד איש ואשה - 'זכור ושמור', ובכדי שישירש על האדם קדושת השבת צריכים גם הם להתייחד יחד בשבת, ולכן אסור להתענות ולענות את הגוף בשבת, ומצוה להתענג בתענוגים ברבירים ושלין ודגים בשבת שגם הגוף יתענג, (ובאופן זה יוכה האדם לתוספת קדושה הרבה יותר מאם יעשה את השבת כולו רוחני, ויתענה בה ויטסק רק בעניני הנשמה, וכדאיאת גמי' פסחים סח: 'הל' מורים בשבת דבעינן נמי לכם, מיט' [ישעיה נח, יג] וקראת לשבת עונג; ורק ביי"ט נחלק, וכמו שנתבאר במאמר הקודם, כי יי"ט הוא אור המלושב בסוד 'מקרא קודש', ולכן יכולה לשרות גם על האדם הבעל גבול, לעומת שבת שהוא אור פשוט אין סופי ואינה יכולה לשרות במקום הגבול, אלא במקום הייחוד שהוא מקום ניסי בלתי בעל גבול).

אלא שיש שני בחינות בייחוד, הדרגה הקטנה הוא כאשר האישי הרומם לזכור שהוא ענין הרוחניו יצמצם וישפיל עצמו אל בחינת האשה החומריית הרוממת לשמור, וישפיע אליה הארה רוחנית באופן מצומצם כפי עניות דעתה, (והוא כאשר נזכה להרגיש את תכלין הרוחני ששמה שבת בתוך מאכלי השבת הגשמיים, וסעודת שבת היא בהתרוממות, ולא דימה לארוחה של ימות החול ח"ו), וייחוד השלם הוא כאשר

היכן הדביקות שבתורה ובמצוות? (ב)

שאלה:

מדברים הרבה שהתורה והמצוות הן דביקות בהש"ת, ותמימה גדולה; אם כן, כיצד ייתכן מצב שבו אני לומד תורה ומקיים מצוות בלי הרגשת דביקות השי"ת?

תשובה:

קיצור התשובה בגליון הקודם:

א. הקדמנו מהי דביקות - הרגשת תענוג בקשר עם השי"ת, והיינו הרגשה עמוקה במציאות השי"ת שהוא המציאות היחידה בעולם, ושאינו דבוק ומאוחד במציאותו יתברך. ב. תפקידנו כאן בעולם רק ליצור את הדביקות ('מצוה'), אך לא להרגיש אותה ('שכר מצוה'). זמן התגלות הדביקות יהיה בגן עדן ולעתיד לבוא, וכן בזמנים שהם מעין עולם הבא יש קצת התגלות. ג. הסיבה היא מפני שהרגשת הדביקות האמורה יכולה להתקיים רק כאשר השי"ת מתגלה מחד, ומציאות הנשמה מתגלה מאידך, ומתגלה איך דבוקים ומאוחדים כאחד. אך כאן בעולם הגשמי, שגם הנשמה מוסתרת בגוף גשמי, וגם העולם כולו מסתיר על אורו יתברך, אי אפשר לבוא לדביקות זו, אלא בשבת קודש מעין עולם הבא ושאר זמני גילוי.

המשך תשובה:

ד.

כאן אנו מגיעים לנקודת העבודה: כיצד יוצרים דביקות? כיצד מגלים את הנשמה מחד, וכיצד מגלים אורו יתברך מאידך, עד שיהיו לאחדים?

על כך סיימנו במאמר הקודם שזה נעשה על ידי תורה ומצוות מתוך אהבה ויראה. כי התורה והמצוות מגלים את אורו יתברך, והאהבה והיראה מגלים את אור הנשמה.

גילוי אורו יתברך שבתורה ומצוות הוא מכיוון שהן רצונות יתברך, מבשרי אחזה אלוך; כשאדם רוצה משהו, יש שם את כל פנימיותו. כל רצונותיו של אדם, נובעים בסופו של דבר מכך שהוא רוצה להתבטא כאן. לפעמים הוא רוצה לאכול ולפעמים הוא רוצה לדבר, אבל לא האוכל ולא הדיבור הם הדברים הנרצים אצלו, אלא הרצון להתבטא. הוא יכול להתבטא באלף רצונות, אבל בסופו של דבר כל רצון איננו אלא: רצון לבטא את עצמו.

בנמשל, כשהקב"ה רוצה מצוה פלונית ומצוה פלונית, הממשעות של רצונו יתברך אינו רק שהוא רוצה מעשה פלוני ומעשה פלוני, אלא המשמעות הוא שהשי"ת רוצה להתבטא ולהתגלות. הוא מתבטא בתרי"ג מצוות עם כל פרטיהן ודקדוקיהן, אבל בסופו של דבר כל מצוה אינה כי אם ביטוי עצמי וגילוי אלקותו יתברך. הרי שבכל פעם שיהודי מניח תפילין הוא מגלה אורו יתברך, והוא מבטא ומגלה את נוכחות ומציאות השי"ת.

ובפרט כשאנו מתייחסים לרצונו יתברך, אז הרי בטח שאין כאן ריבוי של רצונות, כי הקב"ה הוא יחיד, ועצם הרצון הוא מאוחד עם מציאותו יתברך לגמרי, כי איננו מורכב משני דברים של המציאות שלו והרצון, אם כן הרי שבכל התרי"ג מצוות הוא מתבטא על ידי הרצון שלו, שהוא הביטוי והגילוי שלו בעצמו.

ובאמת זהו כל הסוגיא של 'גילוי שכניה' שהיה במתן תורה, שהקב"ה קרע כל הרקיעים ונתגלה. אין הפשט שנתנית התורה באה ביחד עם גילוי שכניה, אלא היא עצמה גילוי שכניה, משום שכל מצוה ומצוה יש בה גילוי אור מציאותו יתברך. כמו כן מה שאמרו חז"ל שהקב"ה מקיים את המצוות, אין הכוונה למשהו נפרד, שהקב"ה 'גם' מקיים את המצוות. אין הדבר כן, אלא קיום המצוות שלנו, הוא עצמו קיום מצוותיו, שבכך שנעשה רצונו מתגלה אורו יתברך.

ה.

גילוי הנשמה שבאהבה ויראה הוא מכיוון שזהו טבע הנשמה: נשמה היא מציאות אלקית, כל מציאותה היא האמונה וההכרה שהקב"ה מציאות יחידה ואמיתית, וכל מה שיש לו ומה שהוא מקבל, הכל זה רק הקב"ה. הכרה זו מולידה שני רגשות: רגש אחד של השתוקקות עצומה, התחברות נוראה, ורגש נוסף של חרדת קודש מול הרוממות של אין סוף ברוך הוא.

הנשמה נקראת בזוהר הקדוש "בת כהן", אשר כהונה רומזת לאהבה. היא בת האהבה. זוהי תכונתה התמידית, להשתוקק בתבערת האהבה אל השי"ת. ויוצא אם כן, שכשהנשמה מקיימת תורה ומצוות באהבה ויראה, הרי מתגלה שם אורו יתברך, אל הנשמה המתגלה גם כן באהבתה ויראתה. התוצאה היא בהתגלות האור מלמעלה והאור מלמטה היא: דביקות. ולכן כתוב בזוהר הקודש שתרי"ג המצוות הן עצות לדביקות השי"ת. כי הן אכן מחוללות את הדביקות..

ו.

אבל עדיין, כפי שהקדם, על אף שהתורה והמצוות אכן יוצרות את הדביקות ומגלות את הנשמה, הרי מכיוון שאנחנו עדיין בעולם ההסתר, והגוף מסתיר על הנשמה, ועולם העשיה מסתיר על האור האלקי של תורה ומצוות, אי אפשר להרגיש את הדביקות, כי היא עדיין לא מתגלה. ובמילים אחרות, המעטפת של הגוף והעולם לא מאפשרת לך לראות את הדביקות (משל למי שהטעין נגן בכל מיני שירים ושיעורים, אבל אין לו אוזניות לשמוע אותם).

במהרה נגיע לימות המשיח, ואז יוסר המסך המבדיל (נקבל את ה"אזויות"), ופתאום יתקבל לפנינו אור עצום שנוצר במשך ששת אלפי שנים. אז יתגלה כבוד ה' ויראו עין בעין - אותו כבוד ה' שאנו פעלנו במשך כל שנות הגלות. אבל עתה, כל עוד משיח לא הגיע, כשהנשמה עדיין כאן בעולם הזה הגשמי, אזי למרות שאנו יוצרים את הדביקות בכל מצוה קלה כחמורה, עדיין יש מעטפת שמסתירה על הדביקות, כיון שאין

לנו את הכלים הנכונים לראות את זה.

כמובן שלפעמים ישנן פריצות במסך המבדיל, והאדם זוכה להרגיש את אותה הדביקות הנוראה וקבלת פני השכינה. אך אין זה תלוי בבחירתו של האדם לגמרי, אלא מתנה מחסדיו ורחמיו יתברך, כרצונו יתברך ולהיטיב עמו. זה קורה גם כאשר הנשמה מזככת את הגוף מעט, שאז הגוף מפריע פחות ומסתיר פחות. לפעמים על ידי שצדיק גורם שיאיר האור, כי הצדיק הרי כבר זיכך את גופו, ונשמתו מאירה אצלו בגילוי באופן קבוע, והרי הוא כבר חי כאן בעולם הזה במידה מסויימת כמו בעולם הבא בהתרוממות מעל כל ההסתר. וכמו כן בזמני גילוי כמו שבת קודש וכד', שכל אלו דוגמאות לכך שנפרץ העולם וההסתר, והאור בקוע החוצה, והדביקות כן מורגשת.

ז.

אך לענייננו, לשאלת היכן הדביקות שבתורה ובמצוות - התשובה היא שישנה דביקות בכל מצוה ומצוה, וזוהי עצמה ה"שכר מצוה" שהובטחנו. אין מדובר בפרס כלשהו על קיום המצוות. אלא בתוצאה הישירה עצמה של עשיית המצוות. כל מצוה, שהיא מלשון "צוותא", מביאה איתה השגה ודביקות אלקית, וזהו שכר המצוה, רק ש"שכר מצוה בהאי עמלא ליכא", ועתידים ומזומנים אנו להשיג את ההשגה בימות המשיח.

ומהי כן עבודתנו? רק לייצר את הקשר, על ידי קיום התורה והמצוות באהבה וביראה. הגילוי אינו ברשותנו. כמובן שכשזוכים אל הגילוי, אין לך מאושר מזה, כשאתה עומד ונכלל בהש"ת, ומרגיש שהשי"ת עוסף ומחבק אותך לגמרי, הוא מאוחד עמך לגמרי. הרי אין תענוג בעולם שישווה לך. זהו תענוג אין סוף של התכללות בהשראה האלקית. זה לא ענין שלילי, אלא זה מורגש במציאות וודאית. וכפי שמורגש אצלך כהיום המציאות החומרי והגשמי של העולם הזה, באותה מידה נתפס ונקלט את המציאות הבעלית של השי"ת בבחירות עצומה ומחוללת.

אך כאמור זוהי מתנה מן השמים. ועלינו מוטל ליצור את הדביקות, והיינו לקיים תורה ומצוות מתוך אהבה ויראה, שהן פעולות של זיכוך הגוף וגילוי הנשמה שמכשיר אותנו לקבל את מנתם הדביקות. התוצאה - הרגשת הדביקות - היא לגמרי מלמעלה.

והזמן המיועד להרגשת הדביקות פה בעולם הזה, היא בשבת קודש - יומא דנשמתא - יומו של הקב"ה, והיינו זמן שהשי"ת מתגלה להנשמות, ועל כן מהותו של יום השבת הוא מעין עולם הבא, שבעולם הבא צדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה - תענוג הנשמות בדביקותם בהש"ת.

וממילא מובן שלהתענג בשבת קודש הוא לקבל את התענוג הגדול של הדביקות - פרי קודש של עבודת כל השבוע. אם כן ימות החול ושבט קודש מקביל לעולם הזה ועולם הבא. ומי שטרם בערב שבת יאכל בשבת.

בהצלחה מרובה!

<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' ראובן ירושע קרישבעסקי שליט"א לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>	<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' יעקב ברא"י סטאריק שליט"א לרגל נישואי בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>	<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' יוסף זעליקאוויטש לרגל נישואי בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>	<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' יוסף זעליקאוויטש לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>	<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' יוסף זעליקאוויטש לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>	<p>נרמב"ת יודינו הרה"ח ר' יוסף זעליקאוויטש לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת פון בעש"ט תת"ת תלמודו ו' יום למת היום כמפת רות בת ירושלים</p>
---	--	--	---	---	---

ההיכל
המרכזי
מחליף
שלוחה

שלוחה

1

התורה
המרכזי

בקו קול דודי

עבר משלוחה 9
לשלוחה 1

⊗ מסד שיעורים נפלאים, יומיים
שבועיים, ועוד ⊗ קטעי שיעורים ⊗
נקודות התעוררות ⊗ יסודות קצרים

אוצרות אדירים מוגשים בחן
ובעיטורים ופרחים

תשעם, לא תובל
להפסיק...

לא נשאר כי אם
להקישו ולהאיראת החיים

0722.531.385

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בו, הפצת אור מין הבעש"ט ותלמידיו הק' ז"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **אברהם יואל אייזנבערג** שליט"א

מסוד בלב ונפש יום ולילה לא ישכח ואף מוחיל זהב מכיסו לזכות את ישראל **מנהל מפעלות החסידות "קול דודי"**

לרגל שמחת הבר מצוה לבנו למז"ט

בזכות מבן הבעש"ט הק' ותלמידיו ז"ע יזכה לרווחת רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ת, כבריית טפא ונהורא מעליא

אשאלו קול אבי

הבר מצוה יום ראשון באולם 'הינוך ירושלים'

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בו, הפצת אור מין הבעש"ט ותלמידיו הק' ז"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **אברהם יצחק** כר"י **סאקס** שליט"א

מחשובי תומכינו הנכבדים שזכה להתעטר סגורא

◆ **עמוד התווך** ◆

לרגל השמחה במעונו בהולדת בתו למז"ט

בזכות מבן הבעש"ט הק' ותלמידיו ז"ע יזכה לרווחת רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ת, כבריית טפא ונהורא מעליא

אשאלו קול אבי

הקדושה רבה יתקיים בגל הקודש בעיה"ק טבריא

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בו, הפצת אור מין הבעש"ט ותלמידיו הק' ז"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **בנימין יאראוויטש** שליט"א

מחשובי תומכינו הנכבדים שזכה להתעטר סגורא

◆ **עמוד התווך** ◆

לרגל השמחה במעונו בהולדת בתו למז"ט

בזכות מבן הבעש"ט הק' ותלמידיו ז"ע יזכה לרווחת רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ת, כבריית טפא ונהורא מעליא

אשאלו קול אבי

רוצה ומשתוקק
ללמוד חסידות
ולא מגיע?

**תיבחן
על זה!**

מבחן יומי

שיתרגם את הרצונות שלך ללימוד קבוע!
החל מהשבוע בס"ד

מעשה

בחסיד אחד

שרצה ללמוד חסידות

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

ורצה ורצה ורצה ורצה

אור המבחן

הירשם עכשיו בקו המבחנים המיוחד:

0733.454.244

המבחן הוא אמריקאי ומכל שאלה אחת | מדי יום יעורל סך 100 ש"ח בין כל
שתתפי המבחן | שעות היום יורטום בלוק 'יהיה את לחוש' | תודים
יעלו לבית היוםם בארדשות | בסמס הראשנה יש לחרשם במשרת